

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בִּי־תִבְא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ל - חלק ז

קונטרס 877

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

בְּשִׁמְשִׁיחַ יְבוּא, הַסְּפָרְדִים יֵהִיו הָרֵאשׁוֹנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש, וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

וכאן כדאי לספר מה ששמעתי ממחותני להבחל"ח כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצלה"ה, [מייסד מפעל הש"ס, ושו"ע], שאמר כמה פעמים שכשמשיח יבוא, הספרדים יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו, בגלל שיש להם אמונה פשוטה. ובאמת מפני מה זכו לאמונה פשוטה, וידוע שגדלה אמונתם ותמימותם ומקיימים כפשוטו את דברי הנביא חבקוק (פרק ב' כ') "וְהָיָה בְּהִיכַל קְדָשׁוֹ הַסּ מִפְּנֵי כָּל הָאָרֶץ", ואין משיחים" כלל בבית הכנסת.

ומנין בא להם כל זה? ועוד למה **כל גדולי הספרדים נקראו בשם חכם**, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקותם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים **שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם**"², ובאמת כל גדולי הספרדים היו גדולים גם בתורת

[ויא] ידוע דברי האר"י הקדוש, שאפילו לומר דברי מוסר לחבירו, לא יאמר בבית הכנסת, שמא מתוך כך יגרר לדבר דברי חולין.

וכבר אמר "השפת אמת" מפני מה זכו הספרדים ולא יכלו הגויים ליגע בהם בזמן המלחמה העולמית מפני ששומרים על קדושת בית הכנסת. וידוע שיש בית המדרש בבלגיה ששרד ולא נחרב מפני שלא שחו שם שיחת חולין והגם שהם שרפו 500 מאות בתי מדרשות, אבל בבית הכנסת הזוה שלא דיברו לא יכלו לשלוט עליו.

ויב) והדוּחָה חֶלֶק הַנְּסִתָּר שֶׁל הַתּוֹרָה, דוּחָה בְּלִיָּה, וְנִעְנָשׁ: כָּל הַתּוֹרָה בְּלִיָּה, חֶלֶק הַנְּגִלָּה וְהַנְּסִתָּר, הַכֹּל אֲחָדוּת אֶחָד, וְהַדוּחָה חֶלֶק הַנְּסִתָּר שְׁאֵינּוּ חִפְץ בָּהּ, דוּחָה בְּלִיָּה וְנִעְנָשׁ, כִּי הַדוּחָה חֶלֶק מִן הָאֲחָדוּת כְּאֵלוּ דוּחָה בְּלוּ. וּמִקַּל שֶׁבֶן הַמְּלִיעִיג עַל דְּבָרֵי חֲכָמִים הַעוֹסְקִים בְּחֻמְהָ זֶה לְהַשְׁפִּיעַ לְהַשְׁכִּיחַ, כְּמוֹ שֶׁבָּתָּב

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הסוד, ובזכות זה זכו להחדיר אמונה פשוטה יראת שמים ואהבת השם יתברך, גם להמון העם, שזה הכח של הזוהר הקדוש. וכולם דבקים בדרכי אבותיהם ולומדים שיעורים ביחיד וברבים זוהר הקדוש, וראינו לפשוטי העם שסיימו כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות¹ והישועות ניסים ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, **אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה.** (זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה

בספר הקנה לו חכמו ישכילו זאת, כי הלומד כל התורה בלילה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כפי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כידוע, ואינו חפץ באור התורה, כי אור גימטריה ר"ה, הינו ברזי התורה וסודותיה, שהיו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות בלוי ומתחייב בנפשו, מה שאין פן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס בלוי. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסים פרשת קדושים).

כתוב בתהילים (פרק ק"ז מ"א) **"מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה' יש לרמוז מ"י בבחינת חמישים** שערי בינה, כמבואר בתיקוני זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אלה ראשי תיבות: לימוד אמרות הזוהר, הוא יזכה לויבוננו מלשון **"יסובבנהו ויבוננהו"** כמו שביאר התרגום: **"נטרינון כבבת עיניהון"** מלשון שמירה, חסדי ה' שחסדי ה' ישמרנהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקחא הוא עינא דלא נאים כנאמר **"הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל"** (בדאיאת באיזרא רבא קב"ט ע"ב). עיני דרישא חוורא, משתנין משאר עינין, לית פסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. (תהלים קכ"א) וכתיב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתיב פקוחות. ותאנא, כל מה דאתי ברחמי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שפן רישא חוורא, דלא בעא מירי. (ס"א נטירה).

וגו] כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): **"ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך"** האלה ראשי תיבות: א'נו ל'ומדי ה'זוהר ה'קדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א.

לך יפה ולך נאה. לכי ועשי לי שליחות אחת לבר יוחאי, במקום שהוא שם.

הסתובבה אותה היונה ועמדה לפניו. כתב פתק אחד, ואמר מה שאמר. ועמדה היונה ולקחה אותו בפייה, והלכה אל רבי שמעון, ושמה אותו בכנפיה. הסתכל באותו הפתק ובכה, הוא ורבי אלעזר בנו, ואמר: אני בוכה על הפרדה מן הדברים, ואני בוכה על הדברים הללו שלא התגלו להם, מה יעשו הדורות האחרונים אם ישגוהו בזה?

בינתיים בא אליהו, זכור לטוב, וראה שבוכה. אמר, הייתי מזמן לשליחות אחרת כעת, והקדוש ברוך הוא שלח אותי לשכף את דמעוטיך. אי רבי, אי רבי, לא היה צריך כעת לגלות לצדיקים הדברים הללו.

אברך כן אמר הקדוש ברוך הוא: בקללות הראשונות יש שלשים וישנים פסוקים, וכלם כנגד דרכי התורה. בקללות האחרונות יש בהן חמשים ושלשה פסוקים, כנגד פרשיות ודרכי התורה.

בגלות ראשונה של בית ראשון עברו ישראל אותם שבילים נסתרים של הסתר, התגלה חטאם, והתגלה קצם, והנחמה וההבטחה שלהם. בגלות האחרונה של בית שני עברו ישראל חמשים ושלש פרשיות ודרכים שנגלו, נסתם חטאם ונסתרו קצם, ולא כתוב בהם הבטחות ונחמות.

בינתיים עברה רוח אמת והפרידה אותם, ועלה אליהו בתוך גלגל של אש, ונשאר רבי שמעון, ובכה ונרדם על פתח המערה. בינתיים בא אליהו, זכור לטוב, ואמר: קום רבי שמעון והתעורר משנתך. אשרי חלקך, שהקדוש

נאה, זיל ועביד לי שליחותא חדא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן.

אסתחרא ההוא שפנינא וקמת קמיה. כתב פתקא חדא, ואמר מה דאמר. וקמת שפנינא ונטלת בפומיה, ואזלת לגביה דרבי שמעון, ושויאת ליה בכנפא. אסתפל בההוא פתקא, ובכה, הוא ורבי אלעזר בריה. ואמר, בכינא על פרישותנא מן חבריא, ובכינא על מלין אלין, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגוהו בהאי.

אדהכי, אתא אליהו זכור לטוב, חמי דבכי, אמר בשליחותא אחרא הוינא זמין, השתא, ושדדני קודשא בריך הוא לשככא דמעיה. אי רבי, אי רבי, לא הוה אצטריך השתא לגלגא לצדיקניא מלין אלין.

אברך כן אמר קודשא בריך הוא, בקללות קדמאין אית תלתין ותריין קראי, וכלהו לקביל שבילי דאורייתא. בקללות בתראי אית בהו חמשים ותלת קראי, לקביל פרשיין ואורחין דאורייתא.

בגלות קדמאה דבית ראשון, עברו ישראל אינון שבילין סתימין דסתרא, אתגלי חובייהו, ואתגלי קיצא דילהון, ונחמתא ואבטחותא דילהון. בגלות בתראה דבית שני, עברו ישראל חמשים ותלת פרשיות אורחין דאתגליין, אסתים חובייהו, ואסתים קיציהו, ולא כתיב בהו הבטחות ונחמות (דף עג ע"א).

אדהכי, עבר חד רוחא, ואפריש לון, וסליק אליהו גו גלגלא דנורא, ואשתאר רבי שמעון, ובכי, ואדמוף אפיתחא דמערתא. אדהכי, אתא אליהו זכור לטוב, אמר, קום רבי שמעון אתער משנתך, זכאה חולקך, דקודשא בריך הוא בעי ביקרך. כל הבטחות

ברוך הוא רוצה בכבודך. כל
ההבטחות והנחמות של ישראל
כתובות בקללות הללו.

בא וראה, מלך שאוהב את בנו,
ואף על גב שקלל אותו והלקה
אותו, אהבת מעיו עליו. כמראה
רגז חזק, אז רחמנותו עליו. כך
הקדוש ברוך הוא - אף על גב
שקלל, דבריו הם באהבה. נראים
בגלוי בקללות, והם טובות
גדולות, משום שאלו הקללות
היו באהבה, מה שלא היה כן
באותן הראשונות, שכלן היו
בדין הקשה.

באר"י יש דין ואהבה, כאב
האוהב את בנו ורצועת המלקות
לקח בידו, עשה נהימה גדולה
וקולות גדולים. והמלקיות
כלולות ברחמים.

וקשה מכל אותן הקללות - זהו
שכתוב (דברים כח) גם כל חלי וכל
מכה אשר לא כתוב בספר התורה
יעלם ה' עליך עד השמדך. כאן
הן ההבטחות של האב על בנו,
באהבה רבה. לא כתוב יעלה,
אלא יעלם, וכבש אותם ויכסה
אותם בנזק של מקומם, שלא
יצאו החוצה, ויהיו כבוסים
ומכוסים בנקביהם.

עד השמדך - מה שלא יהיה
לעולם ולעולמי עולמים, שהרי
נשבע הקדוש ברוך הוא שלא
ישמיד את ישראל לעולם
ולעולמי עולמים, וזכרונם יהיה
קיים תמיד, שכתוב (ישעיהו טו) כן
יעמד זרעכם ושמכם, וכתוב
(ירמיה לא) כה אמר ה' אם? מדו
שמים מלמעלה כו'.

והוא"ל ובאומא איהו דלא ישתיצון ישראל,
שמדו ישראל, עתידים שיהיו כל
המכות והחטאים טמירים
ומכוסים, שלא יצאו החוצה
להרע לישראל עד הזמן שיכלו

מן העולם, מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים.

ונחמות ד' ישראל, בהגי קללות פתיבי.
פוך וחזי, מלפא דרחים לבריה, ואף על גב
דלטייה ואלקנייה, רחימו דמעוי עליה.
כד אחזי רוגזא תקיף, כדין רחמנותא עליה.
כף קודשא בריך הוא, אף על גב דלייט, מלוי
ברחימו. אתחזיין באתגלייא לווטין, ואינון
טבוון סגינאן, בגין דאלין קללות ברחימו הוו.
מה דלא הוה כן באינון קדמאין, דכלהו הוו
בדינא תקיף.

באר"י אית דינא ורחימו, פאפא דרחים על
בריה, ורצועה דמלקיותא נקיט בידיה,
עביד נהימו סגינא, וקלין רברבין. ומלקיותא
כלילין ברחמי.

וקשיא מפל אינון קללות, דא הוא דכתיב, גם
כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר
התורה יעלם ה' עליך עד השמדך. הכא אינון
הבטחות דאבא על בריה, ברחימו סגי. יעלה
לא כתיב, אלא יעלם, וכבש לון, ויכסי לון
בנוקבא דדוכתיהו, דלא יפקון לבר, ויהוון
כבושין ומכוסין בנוקביהו.

עד השמדך, מה דלא יהי לעלם ולעלמי
עלמיא, דהא אומי קודשא בריך הוא,
דלא ישיצי ית ישראל לעלם ולעלמי עלמין,
ודוכניהוון יהי קיים תדירא. דכתיב, (ישעיה טו

כב) כן יעמד זרעכם ושמכם. וכתיב, (ירמיה לא לו)
כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה וכו'.

והוא"ל ובאומא איהו דלא ישתיצון ישראל,
זמינא דיהוון כל מכתשין ומרעין
טמירין ומכוסין, דלא יפקון לבר לאבאשא
לון, עד זימנא ד' ישתיצון מן עלמא, מה דלא
יהא לעלם ולעלמי עלמין.

הסוף של כלם והסיום של כלם - (דברים כח) וְהִשְׁיבָה ה' מִצְרַיִם בְּאֲנִיּוֹת בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ לֹא תִסֵּף עוֹד לְרֹאמָה וְהִתְמַכְרְתָם שָׁם לְאֲרֻבֵי לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קָנָה. כֵּן הַבְּטָחוֹת וְנַחֲמוֹת שֶׁעָתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּסוּף הַיָּמִים. וְהִשְׁיבָה ה' מִצְרַיִם בְּאֲנִיּוֹת - הַהֲבִטְחָה לְשׁוּב וְלַעֲשׂוֹת נְסִים וְאוֹתוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְרַיִם בְּיָמֵי הָרִאשׁוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מִיכָה ז טו) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת.

בְּאִיּוֹת - כֵּן הוּא, כְּמוֹ שֶׁאָמַרְתָּ, שֶׁאַתָּה דוֹרֵשׁ בְּעֲנִיּוֹת, שֶׁתִּכְלֶה הַפְּרוּטָה מִן הַפִּיִּס. אֲבָל עֲתִידִים כֹּל בְּנֵי הָעוֹלָם לְבֹא עַל יִשְׂרָאֵל עַל סְפִינּוֹת הַיָּם, וְיִחַשְׁבוּ לְהַשְׁמִיד אוֹתָם מִן הָעוֹלָם, וְכֵלֵם יִטְבְּעוּ בַתּוֹךְ הַיָּם, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה בְּיָמֵי הָרִאשׁוֹנִים.

וְשֵׁם הִיא שְׂמֻחָה גְדוֹלָה. כְּתוּב כֵּן בְּאֲנִיּוֹת, וְכְתוּב שָׁם (ישעיה מג) בְּאֲנִיּוֹת רַנְתֶּם. מִה לְהִלֵּךְ רַגְלָה - אַף כֵּן רַגְלָה.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם לֹא גָלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת גְּבוּרָתוֹ לְהִרְאוֹתָהּ בְּעוֹלָם וּשְׁעַת רְצוֹן, אֲלֹא בְּאוֹתָהּ דֶּרֶךְ. כִּי כִּשְׁרָר רְאִיתָם אֶת מִצְרַיִם - בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ, וּבְאוֹתוֹ גִּנְן יַעֲשֶׂה לָךְ.

שְׁחָרִי לְאַחַר מִכָּל שָׂאֵר הַצְּדִידִים יִתְכַּסֶּסוּ עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִחַשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל, שֶׁבְּזִמְנֵי הַזֶּה יֵאבְדוּ, וְהֵם מְכֻרִים לִירִיבֵיהֶם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים כח) וְהִתְמַכְרְתָם שָׁם. לֹא כְּתוּב וְנִמְכְרְתָם, אֲלֹא וְהִתְמַכְרְתָם, בְּלִבְכֶם תִּחַשְׁבוּ שֶׁאַתֶּם מְכֻרִים, וְאִין זֶה כֶּף, שְׁחָרִי כְּתוּב וְאִין קָנָה, וְאִין מִי שֶׁיִּכּוֹל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם.

כְּתוּב (שם כט) לְמַעַן תִּשְׁכִּילוּ אֶת כֹּל

סוּפָא דְכוּלְהוֹן וְסִיּוּמָא דִּילְהוֹן, וְהִשְׁיבָה ה' מִצְרַיִם בְּאֲנִיּוֹת בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ לֹא תִסֵּף עוֹד לְרֹאמָה וְהִתְמַכְרְתָם שָׁם לְאֲרֻבֵי לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קָנָה. הֵכָא הַבְּטָחוֹת וְנַחֲמוֹת, דִּזְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לְיִשְׂרָאֵל בְּסוּף יוּמָא. וְהִשְׁיבָה ה' מִצְרַיִם בְּאֲנִיּוֹת, אֲבִטְחוֹתָא לְאַתְבָּא וּלְמַיעַבְדַּ נְסִין וְאַתִּין דְּעַבְדַּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, בְּיוּמִין קַדְמָאִין. כְּמָה דְאַתְ אָמַר (מִיכָה ז טו) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת.

בְּאִיּוֹת, הֵכָא אִיהוּ, כְּמָה דְאַמַּרְתָּ, דְאַתְ דְרִישׁ בְּעֲנִיּוֹת, שֶׁתִּכְלֶה פְּרוּטָה מִן הַפִּיִּס. אֲבָל, זְמִינִין כֹּל בְּנֵי עֲלָמָא לְמִיתִי עֲלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל עַל סְפִינּוֹ דִּימָא, וְיִחַשְׁבוּן לְשִׁיעָאָה לִזְוִן מִן עֲלָמָא, וְכִלְהוּ טְבִיעִין גּוֹ יָמָא, כְּמָה דְעַבְדַּ בְּיוּמִין קַדְמָאִין.

וְתַמְן אִיהוּ חֲדוּהַ סְגִיָּאָה. כְּתִיב הֵכָא בְּאֲנִיּוֹת, וְכְתִיב הַתֵּם (ישעיה מג יד) בְּאֲנִיּוֹת רַנְתֶּם. מִה לְהִלֵּךְ רַגְלָה אַף כֵּן רַגְלָה.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִן יוּמָא דְאַתְבְּרִי עֲלָמָא, לֹא גָלִי גְבוּרָתִיהַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְחַזָּאָה בְּעֲלָמָא, וּשְׁעַתָּא דְרַעוּתָא, אֲלֹא בְּהוּא דֶּרֶךְ. כִּי כִּשְׁרָר רְאִיתָם אֶת מִצְרַיִם, בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ, וּבְהוּא גְּוּנָא יַעֲבִיד לָךְ.

דְּהַא לְבַתַּר מִכָּל שָׂאֵר סְטְרִין יִתְכַּנְשׁוּן עֲלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, וְיִחַשְׁבוּן יִשְׂרָאֵל, דְּבִזְמַנָּא דָּא יִתְאַבְדּוּן, וְאִינוּן זְבִינִין לְבַעֲלֵי דְבְּבִיהוֹן, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, וְהִתְמַכְרְתָם שָׁם, וְנִמְכְרְתָם לֹא כְּתִיב, אֲלֹא וְהִתְמַכְרְתָם, בְּלִבְכֶם תִּחַשְׁבוּן דְּאַתּוּן זְבִינִין, וְלֹאוּ הִכִּי, דְּהַא וְאִין קָנָה כְּתִיב, וְלִית מָאן דְּיִכִּיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ.

וְכָל דָּא, לְסוּף יוּמָא. וְתַלְיָא פּוֹלָא בְּתִיּוּבָתָא.

וְכָל זֶה לְסוּף הַיָּמִים, וְהַכֹּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה, וְהַכֹּל נִסְתַּר, כְּכְתוּב (שם כט) לְמַעַן תִּשְׁכִּילוּ אֶת כֹּל

אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן. מִי שֵׁשׁ לוֹ לֵב,
יִסְתַּפֵּל וְיִדַע לְשׁוֹב לְרִבּוֹנוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאִיזָה מְקוֹם
הִתְגַּלְתָּה גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל בְּקַלְלוֹת
הַלְלוּ? אָמַר, הִשְׁגַּח וְדַיָּק, מְקוֹם
רַע מִכָּלֶם, שֵׁם זֶה יִשְׁנוּ.

הַשְּׁנִיחַ וְדַיָּק, וּמִצָּא שְׁכֵתוֹב (שם
כח) וְהָיוּ חֲיִיד תְּלָאִים לָךְ מִנְּגִד
וּפְחֻדָּת לִלְלָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאֱמִין
בְּחֲיִיד. וְאִף עַל גַּב שְׁהַחֲבָרִים
יִדְעִים הַזְּמַן, אוֹתָם חַיִּים תְּלוּיִים
לְפָנָיו וּמְסַפְּקִים, וְזֶהוּ עֶקֶר,
וְהַחֲבָרִים יִצְיִיבִים.

כְּתֹב פְּתֹק לְעַת עֶרֶב, וְשֵׁם אוֹתוֹ
בְּפִי הַיּוֹנָה, וְהִלְכָה אֵל רַבִּי יוֹסִי,
שֶׁהָיָה בְּמִקְוָמוֹ וְעֵינָיו מִצְפוֹת.
כִּינֹן שָׂרָאָה אוֹתָהּ, אָמַר: יוֹנָה,
כְּמָה אַתְּ גְּאָמְנָה מְכַל עוֹף
הַשָּׁמַיִם. קָרָא עָלֶיהָ, (בְּרַאשִׁית ח)
וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת עֶרֶב וַהֲנִיָּה
עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ.

נִטְרַף הַפְּתֹק, וְנִכְנַס לַחֲבָרִים
וְהִרְאָה לָהֶם, וְסִפְרָ לָהֶם הַמַּעֲשֶׂה.
תִּמְהוּ. בְּכָה רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר:
וַי! אִף עַל גַּב שְׁאִינְנוּ יוֹדְעִים
עָלָיו - (קֹהֶלֶת יא) מְקוֹם שִׁפּוֹל הָעֵץ
שֵׁם יְהוּא. הַמְּקוֹם שֵׁשֶׁם בַּר
יֹחָאי, הַחֲבָרִים עֲמוּ, וּמִתְעַרְוִים
מִמֶּנּוּ וְלוֹמְדִים מִמֶּנּוּ.

אֲשֶׁרִי נִפְשׁוּ שֶׁל בַּר יֹחָאי,
שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עֲמוּ
נְסִים, וְהוּא גּוֹזֵר - וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְקַיֵּם, וְעַתִּיד לִהְיוֹת רֹאשׁ
לְצַדִּיקִים שְׁיֹשְׁבִים בְּגֵן עֵדֶן.
וַיִּקְבַּל פָּנָיו שְׁכִינָה, וַיִּרְאֶה אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּשְׁתַּעֲשַׁע עִם
הַצַּדִּיקִים, וַיֹּאמֶר לָהֶם: בָּאוּ
נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעָה נִבְרָכָה לְפָנָיו ה'!
עֲשׂוּ.

כִּי יִנְצְוּ אֲנָשִׁים - אֵלּוּ מִיכָאֵל
וְסַמָּאֵל. (שְׁמוֹת כח) וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה

וְכוֹלָא סְתִים. כְּמָא דְכְּתִיב, לְמַעַן תִּשְׁפִּילוּ אֶת
כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן. מֵאֵן דְּאִית לִיה לְבָא, יִסְתַּפֵּל
וְיִדַע לְאַתְבָּא לְמֵאֲרִיָּה.

אָמַר לִיה ר' שְׁמַעוֹן, בְּאֵן אַתְרַּת אַתְגְּלִיָּא
פּוֹרְקָנָא דִישְׂרָאֵל בְּהִי קְלָלוֹת. אָמַר,
אַשְׁגַּח וְדַיָּק, דְּיִכְתָּא בִישָׂא מִכְּלָהוּ, תְּמָן הָוִי.
אַשְׁגַּח וְדַיָּק וְאַשְׁפַּח, דְּכְּתִיב, וְהָיוּ חֲיִיד
תְּלָאִים לָךְ מִנְּגִד וּפְחֻדָּת לִלְלָה וְיוֹמָם
וְלֹא תֵאֱמִין בְּחֲיִיד. וְאִף עַל גַּב דִּידְעֵי חֲבָרָא
זְמַן, אִינּוֹן חַיִּים, תְּלוּיִן קַמָּן וְסַפְּקִין. וְעִיקְרָא
אִיהוּ וְיִצְיָבֵן מְלִין.

כְּתֹב פְּתֹקָא לְעִידָן רַמְשָׂא, וְשׁוּיָה בְּפּוֹם
שְׁפָנִינָא, וְאַזְלַת לְגַבִּיָּה דְרַבִּי יוֹסִי,
דְּהוּהָ בְּדוּכְתִיָּה, וְעֵינָיו מִחֲפָאן. כִּינֹן דְּחִמָּא
לָהּ, אָמַר, שְׁפָנִינָא. כְּמָא אֶת מְהִימְנָא מְכַל
עוֹפָא דְשָׁמַיָא, קָרָא עָלֶיהָ, (בְּרַאשִׁית ח יא) וַתָּבֵא
אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת עֶרֶב וַהֲנִיָּה עָלָה זֵית טָרֶף
בְּפִיהָ.

נִטְרַף פְּתֹקָא, וְעָאֵל לְגַבִּי חֲבָרִיָּא, וְאַחֲמִי לוֹן.
וְסַחִי לוֹן עוֹבְדָא, תְּוֹהוּ. בְּכָה רַבִּי יְהוּדָה
וְאָמַר, וַי, אִף עַל גַּב דְּלָא יִדְעִינָן לִיה, (קֹהֶלֶת
יא א) מְקוֹם שִׁפּוֹל הָעֵץ שֵׁם יְהוּא. אַתְרַּת דְּבַר
יֹחָאי תְּמָן, חֲבָרִיָּא בְּהַדִּיָּה, וּמִתְעַרְוִין מִגְּנִיָּה
וְאוֹלְפִין מִגְּנִיָּה.

וְכָאָה נִפְשִׂיָּה דְבַר יֹחָאי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֹבֵיד עֲמִיָּה נְסִין, וְאִיהוּ גְּזִיר, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְקַיֵּם. וְעַתִּיד לְמַהוּי רִישָׁא
לְצַדִּיקִיָּא, דִּיתְבִּי בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן. וַיִּקְבַּל אִפִּי
שְׁכִינְתָּא, וַיַּחֲמִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וַיִּשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקִיָּא, וַיִּימָא לָהּ, (תְּהִלִּים צו ו)
בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעָה נִבְרָכָה לְפָנָיו ה' עוֹשֵׁנוּ.

כִּי יִנְצְוּ אֲנָשִׁים (דְּבָרִים כה יא), אֵלּוּן מִיכָאֵל וְסַמָּאֵל. וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה, דָּא

- זו כנסת ישראל ויצאו ילדיה
- בגלות. ענוש יענש - זה סמאל.
פאָשר ישית עליו בעל האשה -
זה הקדוש ברוך הוא.

ויסוף, משלו נתנו לו. הפה שלא
נשק לעברה - (בראשית מא) ועל פיך
ישק כל עמי. וסוד הדבר, ממנו
נזון כל העולם, וממנו פורחות
הנשמות לכל.

הצואר שלא הרפין לעברה -
וישם רכד הזהב על צוארו. וסוד
הדבר, שש דרגות שהן למעלה
ממנו, וכלם משפיעים לו שפע
טוב מהעתיק הקדוש.

וזהו סוד של זה"ב, שהיא ארבע
עשרה של כל אחת ואחת מאותן
שבע דרגות, כלול מרחמים ודין.
וזהו סוד שאמרו בעלי המשנה,
ספה שהיא גבוהה למעלה
מעשרים אמה - פסולה. משום
שכל אחד ואחד כלול מרחמים
ודין, ואם היא למטה מעשרה -
פסולה, משום שאינה כלולה
מרחמים ודין.

הגוף שלא הרפין לעברה - (שם)
וילבש אתו בגדי שש. הינו סוד
של ו"ו של השם הקדוש. הרגלים
שלא הלכו לדבר עברה - וירכב
אתו במרכבת המשנה. משום
שיש מרכבה עליונה ומרכבה
תחתונה, ויוסף זכה לשתייהן,
משום ששמר על הברית הקדוש.
שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו
שלושת האבות עם המלכות,
שהיא ב"ת, תקרא שבת.

ויטע אשל בכאר שבע. הקצוץ
שקצץ אדם הראשון, תקנו
אברהם, והוא בכאר שבע, שהיא
המלכות. ז"ה אש"ל, צבעי
מדות, שהם חג"ת "אדם" שחר
"לבן, המשוף לה מהם, בסוד
(בראשית כט) שלשה עדרי צאן
רכצים עליה.

כנסת ישראל ויצאו ילדיה בגלות. ענוש יענש,
דא סמאל"ל. פאָשר ישית עליו בעל האשה,
דא קודשא בריך הוא.

ויסוף, מדיליה יהבו ליה. פומא דלא נשק
לעברה, (בראשית מא מ) ועל פיך ישק כל
עמי. ורזא דמלה, מניה אתון כל עלמא, ומניה
פרחין נשמתין לכולא.

הצואר שלא הרפין לעברה, (שם מא מב) וישם
רכד הזהב על צוארו. ורזא דמלה,
שית דרגין דאינון לעילא מניה, וכולהו נגדין
ליה נגידו טבא מעתיקא קדישא.

ודא הוא רזא דזה"ב דאיהו ארביסר דכל חדא
וחדא, מאינון שבעה דרגין, כלילא
מרחמי ודינא. ודא הוא רזא, דאמרו מארי
מתניתין, סופה שהיא גבוהה למעלה מעשרים
אמה פסולה. בגין דכל חדא וחדא, כלילא
מרחמי ודינא, ואם היא לתתא מעשרה
פסולה, בגין (דף טו ע"א) דלאו איהי כלילא
מרחמי ודינא.

הגוף שלא הרפין לעברה, (שם שם) וילבש אתו
בגדי שש. היינו רזא דו"ו דשמא
קדישא. הרגלים שלא הלכו לדבר עברה, (שם)
פסוק מג) וירכב אתו במרכבת המשנה. בגין דאית
רתיכא עילאה, ורתיכא תתאה, ויוסף זכי
לתרווייהו, בגין דנטר ברית קיימא קדישא.
שבת, ש' בת. בזמן שיתחברו שלשה אבות
עם המלכות, שהיא ב"ת, תקרא שבת.

ויטע אשל בכאר שבע (שם כא לג), הקיצוץ שקצץ
אדם הראשון, תקנו אברהם, והוא בכאר
שבע, שהיא המלכות. ד"א אש"ל, גוויני
מדות, שהם חג"ת "אדם" שחור "לבן
המשוף לה מהם, בסוד (שם כט ב) שלשה עדרי
צאן רוכצים עליה.

יעקב שמש בבית שם ועבר
ארבע עשרה שנה, לתקון יובל
ושמטה, שהם לאה ורחל.

בא וראה, בשעה שהוציא
הקדוש ברוך הוא את ישראל
מארץ מצרים, הוציאם בסוד
השם של ארבעים ושנים
אותיות, כמו שבבא בו שמים
וארץ.

ומשום זה, כשיצאו ישראל
מארץ מצרים, נסעו שנים עשר
מסעות עד שהגיעו להר סיני. זהו
שכתוב ביום הזה באו מדבר
סיני. ורצה הקדוש ברוך הוא,
ששלושים מסעות אחרים, שיהיו
הולכים אותם בשלשה ימים. זהו
שכתוב (במדבר י) ויסעו מהר ה'
דרך שלשת ימים. עשרה מסעות
בכל יום.

ומשום שחטאו, גרמו שיהיו
נוסעים אותם בשלשה עשר
הראשונים, ומשום זה לא נכנסו
לארץ, עד שנסעו שלשים מסעות
אחרים, והשתלם סוד השם של
ארבעים ושנים אותיות, כמו
שמעשה בראשית.

ומפרי העץ אשר בתוך הגן
(בראשית א) - זהו מקום שרוחות בני
האדם גנוזות, וזה המקום שנקרא
אוצר הנשמות. והוא אצל
הקדוש ברוך הוא, ואמר להם:
אל תשתדלו לדעת איך הרוחות
נפרדות מהזוג הנכבד שלי.

ועל זה שנינו, (ויקרא יב) אשה פי
תזריע (וילדה וקר בתוב, ולא כולל) וקר
ונקבה כפי דרכי העולם, שאין
מתחברים כמו שיצאו מלמעלה
זוגות זוגות.

משום שאדם הראשון וזוגו
חטאו לפני הקדוש ברוך הוא,
ועל פן נפרדים כשיצאים

על דיהא

יעקב שמש בבית שם ועבר, ארבעה עשר
שנה. לתקון יובל ושמטה, שהם לאה
ורחל.

הא חזי, בשעתא דאפיק קודשא בריך הוא
לישראל מארעא דמצרים, אפיק לון
ברזא דשמא דמ"ב אתוון, פגוונא דברא ביה
שמיא וארעא.

ובגין דא, פד נפקו ישראל מארעא דמצרים,
נטלו תריסר מטלנין, עד דמטו לטורא
דסיני. הדא הוא דכתיב, (שמות יט א) ביום הזה
באו מדבר סיני. ובצא קודשא בריך הוא,
דתלתין מטלנין אחרנין, דלהו אזלין יתהון
בתלתא יומין. הדא הוא דכתיב, (במדבר י) ויסעו
מהר ה' דרך שלשת ימים. עשרה מטלנין בכל
יומא.

ובגין דחבו, גרמו דלהו נטלין יתהון בתליסר
קדמאין. ובגין דא לא עלו לארעא, עד
דנטלו תלתין מטלנין אחרנין, ואשתלים רזא
דשמא דמ"ב אתוון, פגוונא דעובדא
דבראשית.

ומפרי העץ אשר בתוך הגן (בראשית ג), דא הוא
אתר דרוחיהון דבני נשא גניזין. ודא
הוא אתר דאיקרי אוצר הנשמות. והוא גביה
דקודשא בריך הוא, ואמר לון, לא תשתדלון
למנדע, האיך רוחיהון מתפרשין מזוגא
דיקרא דילי.

ועל דא תנינן (ויקרא יב ב) אשה פי תזריע (וילדה וקר
בתוב, ולא כולל) דכר ונוקבא פפום אורחוי
דעלמא, דלא מתחבראן כמה דנפקו מלעילא
זוגות זוגות.

בגין, דאדם קדמא וזוגא דיליה, חבו קמיה
קודשא בריך הוא. ועל דא, מתפרשין פד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב ה'ש"ר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְכָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוּ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוּ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוּ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בני ישראל תשכח מפי זרעו
 לא ישיביל ויהפין להרבות תורה ויראת שמים בעולם

תקליטור אוצרות הזוהר וכו' 12.000
 ספרים, דרשות לשמיעה,
 קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלך,
 ספר הזוהר הקדוש,
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

"בהאי חבורא דילך
 דאיהו ספר הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

שיעור הגדול בעולם
 תעניני הזוהר

"קול הזוהר"
 שיעורים
 בזוהר היומי
 בסלפון
 0722-990044

חפצי
הזוהר
 היומי

נחל לכיש 24/8
 בית שמש
 054-843-6784

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

בני ישראל תשכח מפי זרעו
קול הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.